

14. Valea Albă.

PĂSTORULU.

Vale Albă, d'albă vale,
De la munte riurelu,
Ori de ce în a ta cale,
Trecându lâng'alu meu muncelu,
De e nouru, de e seninu,
Tu resuni unu tristu suspînu?—
A ta ripă'i înverjită,
Cununată de mii fleri;
A ta undă'i limpejită
De măruntu prundu la isvoru ;
A ta dulce apă bea
Paserea și turma mea !

RÎULU.

A mea apă'i limpegioră,
Din ea bea ați turma ta,
Și cea pasere ce sboră ;

Dar' vai! în ea s'adăpară
Ôrde de la răsăritu,
Ce-aici-au fostu tăbăritu.
Sântulu Stephan când aice,
Pentru țeră s'a luptatu,
Când în ziua neferice
Asprulu feru a săceratu,
Pe boeri și pe oșteni,
Pe păstori și pe săteni.
De-atunci tristă ea totu plânge,
Și în veci va suspînă,
Că a cursu unu nobilu sânge,
Ce Românulu rēversă ;
Și cu ôsse'ndelungatu
Aistu câmpu au presuratu !
Eu ace di de furtună
Amintind'o plângu mereu !
Frémătulu pădurei sună,
Unitu cu suspinulu meu !

* * *

Съзвѣстїи бѣне. Съ нѣ опрештї плата лѣкрѣторѣлї, шї съ нѣ дѣтѣчлї сїмвріеа нѣмїтлїлї. Съдоареа лорѣ, естѣ злѣ венїнѣ пентрѣ тїне, де н'о вѣї респлѣтї.—Ау неродѣ, нѣ кѣзта кїмтїгѣ маре, чї те дѣмпакѣ кѣ пѣдїнѣ. Челѣ че постеште мѣлтѣ, шї перде мѣлтѣ; еар' челѣ че се дѣмпакѣ кѣ пѣдїнѣ, трѣшете маї дѣн плїнѣ.—Пѣстрѣазѣ кѣрѣденїеа шї вѣна рїндѣеалѣ дѣтрѣ тоате. Кѣратѣ съ фїе корпѣлѣ тѣѣ; кѣрате съ фїе хайеле тале; кѣрате съ фїе тоате дѣн каса та. Ънде нѣї кѣрѣденїе шї вѣнѣ рїндѣеалѣ, аколо ѣрмеазѣ фѣрѣ дѣтїрїзїере, сѣрѣчїе шї тїкѣлошїе.—Нѣ те рѣзема дѣн авереа пѣрїндїлорѣ, шї нѣ те лѣва дѣн ажсторѣлѣ неамѣрїлорѣ. Лѣкреазѣ сїнгѣрѣ шї фїл стїрїгѣторѣ; кѣ агопїсеада та, естѣ чеа маї сїгѣрѣ авѣдїе.—Съ нѣ-дї пѣтезї нѣмеле челѣ вѣнѣ; кѣ ачеста естѣ дарѣлѣ челѣ маї вѣкѣмїѣ. Бѣнѣ естѣ авѣдїеа, вѣнѣ естѣ шї мѣрїереа; дар' нѣшеле челѣ вѣнѣ, пе тоате ле дѣтрече.

15. Corpulu omului.

Corpulu omului este ca o mașină, compusă din mai multe părți de-
ossebite; dar' toate aceste părți, suntu bine legate între sine. Când
privim corpulu pe din-afară, ni se pare ca unu lucru întregu; însă
când ilu desfacemu, vedemu că nu este așa.